

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟ ΘΕΟ

«ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν
γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου,
θανάτου δὲ σταυροῦ (πρὸς Ἑβραίους δ' 6,8)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ύποταγή στον Θεό

Κείμενα:

Μητροπολίτου Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττου
Δανιήλ

Στοιχειοθεσία, Έπιμέλεια Έκδόσεως:

Άδελφότης Ίεράς Μονής Αγίου Ιωάννου Προδρόμου Καρέα

Σειρά:

«Αναβαθμοί» άριθμ. 6

Copyright:

Ίερά Μητρόπολις Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττου.
Λεωφόρος Ύμηττου 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή

Τηλ.: 210.72.24.123

www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-98025-4-3

Καισαριανή 2008

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Άρδηττου 12-16, 116 36 Άθήνα

Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033

www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ύποταγή στὸν Θεό

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ο φυσιωμένος ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμό του ἄνθρωπος ἀπέρριψε τὸν Κύριο Του καὶ Δημιουργό Του ἐπιθυμώντας νὰ ζήσει ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος. Αὐτὸ ὅμως δέν ἐπιτεύχθηκε ἐπειδὴ νικήθηκε ἀφοῦ ἀπέρριψε ἀσύνετα τὸν Θεό καὶ ὑποτάχθηκε στὴν ἁμαρτία κατὰ τὸν ἀπόστολο Πέτρο «ὡ γάρ τις ἤττηται τοῦτο καὶ δεδούλωται» (Β΄ Πέτρου β΄ 19). Ἔτσι ὅμως ἐχωρίστηκε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέπεσε τῆς μετ' Αὐτοῦ κοινωνίας.

Πρός διόρθωση και ἀποκατάσταση και ἐπαναφορά του στήν κοινωνία μέ τόν Θεό μία ὁδός δείκνυται, ἕνας τρόπος ὑπάρχει, νά ὑποταχθεῖ ἐλεύθερα στό Θεό και νά ἀποδεχθεῖ τό ἅγιο θέλημά Του.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του ἀναλύει τήν πνευματική κατάσταση τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου και περιγράφει τίς τραγικές διαστάσεις και συνέπειες της ὡς ἐξῆς:

«Οὐκ οἶδατε ὅτι, ὧ παριστάνετε ἑαυτούς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοι ἐστε ὧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην; χάρις δέ τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δέ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς, ἐλευθερωθέντες δέ ἀπό τῆς ἁμαρτίας ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. ἀνθρώπινον λέγω διά τήν ἀσθένειαν τῆς σαρκός ὑμῶν. ὡσπερ γάρ παρεστήσατε τά μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ και τῇ ἀνομίᾳ εἰς τήν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παρστήσατε τά μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν. ὅτε γάρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ· τίνα οὖν καρπὸν εἶχετε τότε ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τό γάρ τέλος ἐκείνων θάνατος. νυνί δέ ἐλευθερωθέντες ἀπό τῆς ἁμαρτίας δουλωθέντες δέ τῷ Θεῷ ἔχετε τόν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τό δέ τέλος ζωῆν αἰώνιον. τά γάρ ὀφώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τό δε χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωῆ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Πρός Ρωμαίους στ' 16-23).

Ἡ ἐλεύθερη ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό προβάλλεται ἀπό τήν ἅγια Γραφή, ὥστε νά γίνει στάση ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Α) Ἡ ὑποταγή τοῦ ἀνθρώπου στόν Θεό παραγγέλλεται ἀπό τούς λόγους τῆς ἁγίας Γραφῆς

Ὁ Ψαλμωδός συμβουλεύει καί προτρέπει τόν ἄνθρωπο νά ὑποταχθεῖ στό ἅγιο θέλημα τοῦ Κυρίου ἱκετευτικά· ἰδιαίτερα νά μήν ἀγανακτεῖ ὅταν θριαμβεύουν οἱ κακοί «ὑποτάγηθι τῷ Κυρίῳ καί ἰκέτευσον αὐτόν· μή παραζήλου ἐν τῷ κατευδομένῳ ἐν τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐν ἀνθρώπῳ ποιοῦντι παρανομίαν» (Ψαλμοῦ λστ' (λζ') 36,7).

Ἡ ὑποταγή ὀφείλεται σ' ἕναν παντοδύναμο Κύριο πού προστατεύει τούς δίκαιους καί παραμένει ὁ Κύριος τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὅπως δηλοῦται στόν ἐν συνεχεία ψαλμικό στίχο «ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίφει καί συνθλάσει ὄπλον καί θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί» (Ψαλμοῦ με' (μστ') 10).

Αὐτό τό μυστήριο τῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου καί τῆς ἱστορίας ἀπό τόν Θεό παραμένει ἀσύλληπτο καί ἀνεξερευνητο ἀπό τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἀσεβεῖς ἄνθρωποι στεροῦνται ὑπακοῆς. Ὁ σοφός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σχολιάζει τήν ἀσύνητη συμπεριφορά τοῦ ἀνυπάκουου στόν Θεό Πατέρα ἀνθρώπου, ὅτι ἐνῶ μέ τήν ἀφροσύνη του καί τόν ἐγωϊσμό του καταστρέφει μόνος του τήν ζωή του στήν συνέχεια κατηγορεῖ τόν Θεό ὅτι Αὐτός εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν τάλαιπωρία του. «Ἀφροσύνη ἀνδρὸς λυμαίνεται τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, τὸν δὲ Θεὸν αἰτιᾶται τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Παροιμιῶν ιθ' 3).

Στήν προσευχή, πού μᾶς ἐδίδαξε ὁ Κύριος ζητᾶμε ἀπό τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα μας «ἐλθέτω ἡ βα-

σιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθαίου στ' 10). Ζητᾶμε νὰ ἐπικρατή-
σει τὸ θέλημα Του καὶ ἐμεῖς νὰ τεθοῦμε κάτω ἀπὸ
αὐτὸ μὲ τὴν ἐλεύθερη ὑπακοή μας.

Β) Τὴν ὑποταγή στὸν Θεὸ ἐκδηλώνουμε μὲ τούς ἐξῆς τρόπους:

α) Μὲ τὴν ὑποταγή μας στοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ

Ὁ Προφήτης καὶ Βασι-
λιάς Δαυῖδ ἐκδήλωσε τὴν
ὑποταγή του στοῦ θέλημα τοῦ
Κυρίου σὲ μία κρίσιμη γιὰ
ἐκεῖνον περίσταση, ὅταν ἐγ-
κατέλιπε τὴν πόλη τῶν Ἱε-
ροσολύμων μαζί μὲ τὸ Ἰσ-
ραηλιτικὸ λαὸ καὶ πῆρε μαζί
του τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθή-
κης, δηλαδή τὸν κινητὸ ναὸ
τοῦ Θεοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.
Πρὸ τῆς ἀπειλῆς ἀπὸ τούς
ἐπαναστάτες μὲ πρῶτον τὸν
υἱὸ του Ἀβεσσαλώμ, πῆρε
τὴν ἀπόφαση καὶ διέταξε νὰ
ἐπιστρέφουν τὴν κιβωτὸ τῆς
Διαθήκης στὴν πόλη τῶν

Ἱεροσολύμων μὲ τὴν σκέψη, ὅτι ἂν μὲ εὐνοήσει ὁ Κύ-
ριος καὶ δὲν κυριευθεῖ ἡ πόλη ἀπὸ τὸν Ἀβεσσαλώμ
καὶ τούς ἐπαναστάτες θὰ μὲ ξαναφέρει στὴν πόλη καὶ

θά μέ ἀξιώσει νά δῶ τήν κιβωτό καί τό ἀγιαστήριο.
"Αν ὅμως ἀποφασίσει ν' ἀποσύρει τήν εὐνοια Του ἀπό
μένα, τότε ἐγώ εἶμαι στή διάθεση Του, ἄς μέ κάνει,
ὅ,τι θέλει «καί ἐάν εἴπη οὕτως· οὐκ ἠθέληκα ἐν σοί,
ἰδοῦ ἐγώ εἶμι, ποιεῖτω μοι κατὰ τὸ ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλ-
μοῖς αὐτοῦ» (Β' Βασιλειῶν ιε' 26).

β) Μέ τήν ὑποταγή μας στό κυρίαρχο θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στήν ἐκτέλεση τῶν σχεδίων του

Ὁ ἀπόστολος Παῦ-
λος τονίζει τήν ἀπόλυ-
τη ἐξουσία τοῦ παντο-
δύναμου καί κυβερνή-
τη Θεοῦ στήν ζωή
μας, τήν ὁποία ὀφεί-
λουμε νά δεχομαστε
μέ ἐλεύθερη ὑποταγή
ἔχοντες τήν πεποίθη-
ση, ὅτι κι ἂν ἀκόμη
δοκιμαζόμαστε ἀπό
τίς ἀποφάσεις τοῦ Θε-
οῦ στό τέλος θά ἔλθει
ἡ χαρά τῆς δόξας ἀπό
τήν ὑποταγή. «Με-

νοῦνγε, ᾧ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ
Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας
οὕτως; ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ
τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος,
ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;» (Ρωμαιοὺς θ' 20-21).

γ) Στήν προσδοκία τοῦ θανάτου

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦταν προετοιμασμένος καί ἀποφασισμένος νά θυσιάσει καί τήν ζωή του γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ. Γι' αὐτό δέν δίστασε νά ἀποστομώσει τούς χριστιανούς τῆς Καισαρείας, οἱ ὁποῖοι ἐκόπτοντο καί θρηνοῦσαν, ὅταν πληροφορήθηκαν ἀπό τόν Προφήτη Ἄγαβο, ὅτι ὁ ἀπόστολος θά συλλαμβανόταν στά Ἱεροσόλυμα καί θά παραδιδόταν ἀπό τούς Ἰουδαίους στούς Ρωμαίους γιά νά θανατωθεῖ. Ἀπάντησε: «Τί ποιεῖτε κλαίοντες καί συνθρύπτοντές μου τήν καρδίαν; ἐγὼ γάρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλά καί ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλήμ ἐτοιμῶς ἔχω ὑπέρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξεων κα' 13).

Αὐτό τό ὑψηλό φρόνημα ἐκφράζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅταν γράφει, ὅτι οἱ πιστοί δέν χάνουμε τό θάρρος μας ἀπό τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, διότι ἐνῶ σωματικά βαδίζουμε πρὸς τόν θάνατο ἢ ψυχὴ μας ὅμως ἀνυψώνεται καί ζωοποιεῖται ἀπό τήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος πού μᾶς δίνεται ὡς δῶρο γιά τήν ὑποταγή μας στό θέλημα τοῦ Κυρίου. «Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καί ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καί ἡμέρα» (Β' Κορινθίους δ' 16).

Ἡ ὑποταγή μας λαμβάνει ἐσχατολογικὴ προοπτική πού δηλώνεται καί στούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Οἶδαμεν γάρ ὅτι ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, οἰκοδομῆν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Β' Κορινθίους ε' 1).

δ) Παράδειγμα τελείας ὑποταγῆς στό θέλημα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ Ἰώβ

Αὐτός δέχθηκε ἀδιαμαρτύρητα, χωρίς γογγυσμό, κτυπήματα, τά ὅποια ὅμως δέν κλόνησαν τήν πίστη του στόν παντοδύναμο Κύριο οὔτε τόν ὁδήγησαν νά ἐξεγερθεῖ κατά τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τήν ἀπώλεια τῶν παιδιῶν του καί τῶν ἀγαθῶν του εἶπε: «Αὐτός γυμνός ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καί ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο· εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἰώβ α' 21).

ε) Στήν παιδεία τοῦ Θεοῦ

Σ' αὐτή ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος δείχνοντας τήν ἀξία της καί τό μεγαλεῖο της.

«Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τήν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, καί ἐκλέγησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; εἰ δὲ χωρὶς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγονάσι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστέ καί οὐχ υἱοί. εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἶχομεν παιδευτὰς καί ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων καί ζήσομεν; οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς

ἐπαιδεύουν, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ. πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης. Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε, καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσίν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῆ, ἰαθῆ δὲ μᾶλλον» (Ἑβραίους ιβ' 4-13).

στ) Στὶς σωματικὲς θλίψεις καὶ ἀσθένειες

Ὅταν ὁ πόνος ἀπὸ δοκιμασίας καὶ πειρασμοῦς τῆς ζωῆς μᾶς πνίγει ἅς θυμώμαστε τὴν ὑποταγὴ τοῦ Ἰῶβ στό θέλημα τοῦ Κυρίου «ἐξῆλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου καὶ ἔπαισε τὸν Ἰῶβ ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς καὶ ἔλαβεν ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύη, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἕξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·

ἰδοῦ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἴνα τί ὥσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; Εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ τοῖς χεῖλεισιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ» (Ἰώβ β' 7-10).

Γ) Ἑλατήρια πού μᾶς ὠθοῦν στήν ὑποταγή μας στόν Θεό

α) Ἡ μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ

Ἡ ἅγια Γραφή περιγράφει μέ ζωηρές εἰκόνες καί ἐξυμνεῖ τήν μεγαλειότητα τοῦ Θεοῦ ὅπως π.χ.

«Δεῦτε καί ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς. ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίφει καί συνθλάσει ὄπλον καί θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί. σχολάσατε καί γνῶτε ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ» (Ψαλμοῦ με' (μστ') 45 9-11).

«Καί ἄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καί τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· Μεγάλα καί θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καί ἀληθιναὶ αἱ ὁδοὶ σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν. τίς οὐ μὴ φοβηθῆ, Κύριε, καί δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὁσῖος, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσι καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν» (Ἀποκάλυψης ιε' 3-4).

β) Η αγάπη του Θεού

Τό μέγεθος τῆς ἀσύγκριτης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἀνθρώπους ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης ὁ Ἰωάννης στό Εὐαγγέλιο του μέ τήν φράση «Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ' 16).

Αὐτή τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑμνεῖ καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ δὲ Θεός πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἦν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι. αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοιμάσεν ὁ Θεός ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν» (Ἐφεσίους β' 4-10).

γ) Η δικαιοσύνη του Θεού

Τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐξυμνοῦν οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τοῦ εὐαγγελίου στό οὐράνιο θυσιαστήριο «Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναί,

Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου» (Ἀποκάλυψως γ' 7).

Μέ συντριβὴ ἐξομολογοῦνται οἱ Ἰσραηλίτες τίς ἁμαρτίες τους καὶ διακηρύσσουν τὴν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ παρά τίς συμφορές πού πέρασαν. Ἐπιρρίπτουν γι' αὐτές τίς εὐθύνες στήν πολιτική, πνευματική ἡγεσία τους «καὶ σὺ δίκαιος ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐρχομένοις ἐφ' ἡμᾶς, ὅτι ἀλήθειαν ἐποίησας, καὶ ἡμεῖς ἐξημάρτομεν, καὶ οἱ βασιλεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καὶ οἱ ἱερεῖς ἡμῶν καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν οὐκ ἐποίησαν τὸν νόμον σου καὶ οὐ προσέσχον τῶν ἐντολῶν σου καὶ τὰ μαρτύριά σου, ἃ διεμαρτύρω αὐτοῖς» (Νεεμίου θ' 33-34).

δ) Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ

Ὅλες οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ φανερώνουν τὴν σοφία Του κατὰ τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

«Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τούς πάντας εἰς ἀπειθειαν, ἵνα τούς πάντας ἐλεήσῃ. Ὡ βᾶθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!» (Ρωμαίους ια' 32,33).

Μόνο μέ τό πνεῦμα τῆς σοφίας Του πού Ἐκεῖνος μᾶς δίνει μπορούμε νά ἐννοήσουμε τίς σωστικές ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ «ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατήρ τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας ὑμῶν εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστὶν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις, καὶ

τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν παῖσι πληρουμένου» (Ἐφεσίους α' 17-23).

ε) Ἡ πίστη μας στό Θεό

Ἀκόμη κι ὅσοι ὑποφέρουν ὀφείλουν νά ὑπακούσουν μέ ἐμπιστοσύνη στό Θεό Πατέρα.

«Ὡστε καὶ οἱ πάσχοντες κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πιστῶ κτίστη παρατιθέσθωσαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν ἀγαθοποιίᾳ» (Α' Πέτρου δ' 19).

στ) Ἡ δική μας ἀμαρτωλότητα

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει τὴν ἀμαρτωλότητα του τότε κινεῖται πρὸς ὑποταγὴ τοῦ Θεοῦ.

«Τί γογγύσει ἄνθρωπος ζῶν, ἀνὴρ περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτοῦ;» (Θρήνων Ἱερεμίου γ' 39).

«Ὁργὴν Κυρίου ὑποίσω, ὅτι ἤμαρτον αὐτῷ, ἕως τοῦ δικαιοῦσαι αὐτὸν τὴν δίκην μου· καὶ ποιήσει τὸ κρίμα μου καὶ ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς. ὄψομαι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (Μιχαίου ζ' 9).

Δ) Παραδείγματα ύποταγῆς

α) Ὁ Ἰακώβ (1836-1689 π.Χ.)

Ὁ πατριάρχης Ἰακώβ (1706 π.Χ.) ὑποτάχθηκε στήν διαταγή τοῦ Ἰωσήφ καί ἔστειλε τόν Βενιαμίν στήν Αἴγυπτο μέ τούς ἀδελφούς του παρά τήν ἀντίρρηση καί τούς φόβους του.

«Εἶπε δὲ αὐτοῖς Ἰσραήλ ὁ πατήρ αὐτῶν· εἰ οὕτως ἐστί, τοῦτο ποιήσατε· λάβετε ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς ἐν τοῖς ἀγγείοις ὑμῶν καί καταγάγετε τῷ ἀνθρώπῳ δῶρα τῆς ρητίνης καί τοῦ μέλιτος, θυμιάματά τε καί στακτὴν καί τερέβινθον καί κάρυα. καί τὸ ἀργύριον δισσὸν λάβετε ἐν ταῖς χερσίν ὑμῶν· καί τὸ ἀργύριον τὸ ἀποστραφέν ἐν τοῖς μαρσίπποις ὑμῶν ἀποστρέψατε μεθ' ὑμῶν· μή ποτε ἀγνόημά ἐστι. καί τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν λάβετε καί ἀναστάντες κατάβητε πρὸς τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ Θεὸς μου δώη ὑμῖν χάριν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, καί ἀποστείλαι τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν ἕνα καί τὸν Βενιαμίν· ἐγὼ μὲν γὰρ καθάπερ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι» (Γενέσεως μγ' 10-13).

β) Ὁ Ἀαρών (1571-1452 π.Χ.)

Οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀαρών Ναδάβ καί Ἀβιού τιμωρήθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ ἐπειδὴ δέν ὑπάκουσαν στήν ἐντολή Του καί ἐχρησιμοποίησαν στίς ἱερές τελετές γιὰ τήν θυσία τοῦ θυμιάματος κοινή φωτιά καί

ὄχι ἱερὴ ὅπως προβλεπόταν. Μπροστά στήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ πού ἐθανάτωσε τούς υἱούς του ὁ Ἄαρών ἔμεινε σιωπηλός.

«Καί εἶπε Μωυσῆς πρὸς Ἄαρών· τοῦτό ἐστιν, ὃ εἶπε Κύριος λέγων· ἐν τοῖς ἐγγίζουσί μοι ἁγιασθήσομαι καί ἐν πάσῃ τῇ συναγωγῇ δοξασθήσομαι. καί κατενύχθη Ἄαρών» (Λευιτικόν ι' 3).

γ) Οἱ Ἰσραηλίτες

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες βρέθηκαν σέ ἀπόγνωσι ἀπό τίς ἀπειλές τῶν ἐχθρῶν τους ἐστράφηκαν πρὸς τόν Κύριο καί τοῦ ἐζήτησαν νά τους συμπεριφερθεῖ ὅπως ἀρέσει στό ἴδιο, ἀλλά νά τους ἐλευθερώσει ἀπό τούς ἐχθρούς τους.

«Καί εἶπαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ πρὸς Κύριον· ἡμάρτομεν, ποιήσον σὺ ἡμῖν κατὰ πᾶν τὸ ἀγαθὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, πλὴν ἐξελοῦ ἡμᾶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ» (Κριτῶν ι' 15).

δ) Ὁ ἱερέας Ἡλί

Ὁ Θεός διαμηνύει στόν ἱερέα τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἡλί μέσω τοῦ Προφήτου Σαμουὴλ τήν ἀπόφασή του νά τιμωρήσει τούς υἱούς του, ἐπειδὴ αὐτοὶ περιφρονοῦσαν τόν Θεό καί ὁ πατέρας τους δέν τούς νουθετοῦσε (1117 π.Χ.).

«Καί ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος Θεοῦ πρὸς Ἡλὶ καὶ εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἀποκαλυφθεὶς ἀπεκαλύφθη πρὸς οἶκον τοῦ πατρὸς σου ὄντων αὐτῶν ἐν γῆ Αἰγύπτῳ δούλων τῷ οἴκῳ Φαραώ καὶ ἐξελεξάμην τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου ἐκ πάντων τῶν σκήπτρων Ἰσραήλ ἐμοὶ ἱερατεῦειν καὶ ἀναβαίνειν ἐπὶ θυσιαστήριόν μου καὶ θυμιάν θυμιάμα καὶ αἶρειν ἐφουδ καὶ ἔδωκα τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς σου τὰ πάντα τοῦ πυρὸς υἰῶν Ἰσραήλ εἰς βρῶσιν· ἵνατί ἐπέβλεψας ἐπὶ τό θυμιάμα μου καὶ εἰς τὴν θυσίαν μου ἀναιδεὶ ὀφθαλμῷ καὶ ἐδόξασας τοὺς υἱούς σου ὑπὲρ ἐμέ ἐνευλογεῖσθαι ἀπαρχῆς πάσης θυσίας τοῦ Ἰσραήλ ἔμπροσθέν μου; διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραήλ· εἶπα· ὁ οἶκός σου καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου διελεύσεται ἐνώπιον μου ἕως αἰῶνος· καὶ νῦν φησὶ Κύριος· μηδαμῶς ἐμοί, ὅτι ἀλλ' ἢ τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω, καὶ ὁ ἐξουθενῶν με ἀτιμασθήσεται. ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι καὶ ἐξολοθρεύσω τὸ σπέρμα σου καὶ τὸ σπέρμα οἴκου πατρὸς σου, καὶ οὐκ ἔσται σοι πρεσβύτης ἐν οἴκῳ μου πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἄνδρα οὐκ ἐξολοθρεύσω σοι ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου μου ἐκλείπειν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ καταρρεῖν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ πᾶς περισσεύων οἴκου σου πεσοῦνται ἐν ρομφαίᾳ ἀνδρῶν. καὶ τοῦτό σοι τὸ σημεῖον, ὃ ἦξει ἐπὶ τοὺς δύο υἱούς σου, Ὁφνὶ καὶ Φινεές· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποθаноῦνται ἀμφότεροι. καὶ ἀναστήσω ἐμαυτῷ ἱερέα πιστόν, ὃς πάντα τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τὰ ἐν ψυχῇ μου ποιήσει· καὶ οἰκοδομήσω αὐτῷ οἶκον πιστόν, καὶ διελεύσεται ἀνώπιον χριστοῦ μου πάσας τὰς ἡμέρας. καὶ ἔσται ὁ περισσεύ-

ων ἐν οἴκῳ σου ἤξει προσκυνεῖν αὐτῷ ὀβολοῦ ἀργυρίου λέγων· παράρριφόν με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σου φαγεῖν ἄρτον» (Α΄ Βασιλειῶν β΄ 27-36).

«Καὶ ἀνήγγελα αὐτῷ ὅτι ἐκδικῶ ἐγὼ τὸν οἶκον αὐτοῦ ἕως αἰῶνος ἐν ἀδικίαις υἱῶν αὐτοῦ, ὅτι κακολογοῦντες Θεὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐνουθέτει αὐτούς» (Α΄ Βασιλειῶν γ΄ 13).

«Καὶ ἔδραμεν ἀνὴρ Ἰεμιναιῖος ἐκ τῆς παρατάξεως καὶ ἦλθεν εἰς Σηλώμ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ διερρωγότα, καὶ γῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. καὶ ἦλθε, καὶ ἰδοὺ Ἥλὶ ἐπὶ τοῦ δίφρου παρά τὴν πύλην σκοπεύων τὴν ὁδόν, ὅτι ἦν καρδία αὐτοῦ ἐξεστηκυῖα περὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ ἀνεβόησεν ἡ πόλις. καὶ ἤκουσεν Ἥλὶ τὴν φωνὴν τῆς βοῆς καὶ εἶπε τίς ἡ φωνὴ τῆς βοῆς ταύτης; καὶ ὁ ἄνθρωπος σπεύσας εἰσῆλθε καὶ ἀπήγγειλε τῷ Ἥλὶ. καὶ Ἥλὶ υἱὸς ἐνενήκοντα ἐτῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπανεστήσαν καὶ οὐκ ἐπέβλεπε· καὶ εἶπεν Ἥλὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς περιεστηκόσιν αὐτῷ· τίς ἡ φωνὴ τοῦ ἤφου τούτου; καὶ ὁ ἀνὴρ σπεύσας προσῆλθε πρὸς Ἥλὶ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἤκων ἐκ τῆς παρεμβολῆς, καὶ γὰρ πέφευγα ἐκ τῆς παρατάξεως σήμερον. καὶ εἶπεν Ἥλὶ· τί τό γε γονός ρῆμα, τέκνον; καὶ ἀπεκρίθη τό παιδάριον καὶ εἶπε· πέφευγεν ἀνὴρ Ἰσραὴλ ἐκ προσώπου ἀλλοφύλων, καὶ ἐγένετο πληγὴ μεγάλη ἐν τῷ λαῷ, καὶ ἀμφότεροι οἱ υἱοὶ σου τεθνήκασι, καὶ ἡ κιβωτός τοῦ Θεοῦ ἐλήφθη» (Α΄ Βασιλειῶν δ΄ 12-17).

ε) Ὁ Δαυίδ (1045-1015 π.Χ.)

Ὁ βασιλιάς Δαυίδ ἀποδέχθηκε τήν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ καί ὑπετάχθη στό θέλημα τοῦ Κυρίου πού ἦταν νά πεθάνει τό πρῶτο παιδί πού ἀπέκτησε ἀπό τήν Βηρσαβεέ.

«Καί εἶπαν οἱ παιῖδες αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· τί τὸ ρῆμα τοῦτο, ὃ ἐποίησας ἕνεκα τοῦ παιδαρίου; ἔτι ζῶντος ἐνήστευες καί ἔκλαιες καί ἠγγρύπνεις, καί ἠνίκα ἀπέθανε τὸ παιδάριον, ἀνέστης καί ἔφαγες ἄρτον καί πέπωκας; καί εἶπε Δαυίδ· ἐν τῷ τὸ παιδάριον ἔτι ζῆν ἐνήστευσα καί ἔκλαυσα, ὅτι εἶπα· τίς οἶδεν εἰ ἐλεήσει με Κύριος καί ζήσεται τὸ παιδάριον; καί νῦν τέθνηκεν· ἵνατί τοῦτο ἐγὼ νηστεύω; μὴ δυνήσομαι ἐπιστρέφαι αὐτόν ἔτι; ἐγὼ πορεύσομαι πρὸς αὐτόν, καί αὐτὸς οὐκ ἀναστρέφει πρὸς με» (Β΄ Βασιλειῶν ιβ΄ 21-23).

στ) Ὁ Ἰώβ

Ὁ ἐνάρετος Ἰώβ ὑποτάχθηκε σ' ὅλες τίς βουλές τοῦ Θεοῦ μέ καρτερία καί χωρὶς γογγυσμό. Γι' αὐτό ἤλεγε καί τήν γυναίκα του, πού τοῦ συνιστοῦσε νά διαμαρτυρηθεῖ κατὰ τοῦ Θεοῦ:

«Ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἵνα τί ὡσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ τοῖς χείλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ» (Ἰώβ β΄ 10).

ζ) Ὁ Στέφανος

Μέ ἀνεξικακία καί ὁ ἀρχιδιάκονος καί πρωτομάρτυρας Στέφανος ὑποτάχθηκε στό μαρτύριο τοῦ λιθοβολισμοῦ του

«Καί ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καί λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου» (Πράξεων ζ' 59).

η) Ὁ Παῦλος

Ὁ Παῦλος ἦταν ὑποτεταγμένος στό θέλημα τοῦ Κυρίου γι' αὐτό στούς κοπτόμενους ἀδελφούς Χριστιανούς τῆς Καισάρειας εἶπε:

«Τί ποιεῖτε κλαίοντες καί συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καί ἀποθανεῖν εἰς Ἱερουσαλήμ ἐτοιμῶς ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ

Κυρίου Ἰησοῦ» (Πράξεων κα' 13).

θ) Οἱ χριστιανοὶ τῆς Καισάρειας

Οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου στήν Καισάρεια ὑποτάχθηκαν στό θέλημα τοῦ Κυρίου γιὰ τὸν Παῦλο .

«Μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ ἡσυχάσαμεν εἰπόντες·
Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γινέσθω» (Πράξεων κα' 14).

ι) Ὁ Πέτρος

Ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων Πέτρος προτρέπει τοὺς χριστιανούς νά μείνουν σταθεροί στήν πίστη τους ἐνῶ καί ὁ ἴδιος ὑποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Κυρίου νά πεθάνει.

«Εἰδῶς ὅτι ταχινή ἐστίν ἡ ἀπόθεςις τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐδήλωσέ μοι» (Β' Πέτρου α' 14).

Ε) Ὁ Χριστός ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ὑποταγῆς

Τήν ὑπακοή τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ διαπιστώνουμε:

1) Στούς λόγους Του:

α) «Καί προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατὸν ἐστίν, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητάς καὶ εὗρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν

ᾠραν γρηγορήσαι μετ' ἐμοῦ! γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο λέγων· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πῖω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. καὶ ἐλθὼν εὗρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι. καὶ ἀφείς αὐτοὺς ἀπελθὼν πάλιν προσηύξατο ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν λόγον εἰπὼν» (Ματθαίου κστ' 39-44).

β) «Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάραται, καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην» (Ἰωάννου ιβ' 27).

2) Στὴν παρατήρηση Του πρὸς τὸν ἀπόστολο Πέτρο:

«Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατήρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;» (Ἰωάννου ιη' 11).

«Ὑποτάγητε τῷ Θεῷ» (Ἰακώβου δ' 7)

